

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ & ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ

Πρωτ. 2270

Αριθμ.

Διεκπ. 1285

Έν Χίω τῇ 12^η Δεκεμβρίου 2024

Μνήμη Σπυρίδωνος ἐπ. Τριφυθούτου

ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Πρός
Τόν Ἱερόν Κληρὸν
τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μητροπόλεως

Διά τοῦ παρόντος, ἀποστέλλομεν ὑμῖν, συνημμένως, τήν ὑπ' ἀριθ. 80/2270/1285/12-12-2024 Ποιμαντορικήν Ἐγκύκλιον τῆς Πρωτοχρονιάς τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνούσῶν κ. Μάρκου, ἡ ὁποία δέον νά ἀναγνωσθῇ, ἐπ' Ἐκκλησίας, κατὰ τήν Θ. Λειτουργίαν τῆς 1^{ης} Ἰανουαρίου 2025 καί μετὰ τήν ἀνάγνωσιν τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου.

Σημειωτέον, ὅτι εἰς ὅσους Ἱ. Ναούς δέν τελεσθῇ Θ. Λειτουργία τήν ἡμέραν τῆς Πρωτοχρονιάς θά ἀναγνωσθῇ αὕτη εἰς μίαν Θ. Λειτουργίαν τῶν ἐπομένων ἡμερῶν.

Ἐντολή τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου
● ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΡΧΙΕΡ. ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ

Πρωτοπρ. Δημήτριος Κ. Γεωργίου

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ & ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ

Πρωτ. 2270

Αριθμ.

Διεκπ. 1285

Έν Χίω τῇ 12ῃ Δεκεμβρίου 2024

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ
ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ
ΑΡ. 80

Πρός
Τόν Ἱερόν Κληρὸν
καί τόν εὐσεβῆ λαόν
τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μητροπόλεως

«Έν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεός» (Γενέσεως, 1, 1)

Κάθε ἀρχή εἶναι ἔργον τοῦ ἀνάρχου Θεοῦ. Ἡ ἀρχή τοῦ κόσμου, ἡ ἀρχή τοῦ χρόνου, ἡ ἀρχή τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἀρχή τῆς ζωῆς. Καί κάθε ἀρχή ὀδηγεῖ πρὸς ἓνα τέλος, δηλαδή πρὸς ἓνα σκοπόν.

Οὕτως καί ἡ ἀρχή τοῦ νέου σωτηρίου ἔτους 2025 εἶναι μία θεοδώρητος πορεία πρὸς τό τέλος, τόν σκοπόν, τήν κληρονομίαν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἀφθάρτου καί αἰωνίου αἰῶνος τοῦ Θεοῦ. Αὐτή λούζεται φῶς ἄδυτον καί ἀδιάδοχον. Εἶναι κατάστασις ζωῆς, βίωμα θεόληπτον, ἀπερινόητον ἀπό τόν ἄνθρωπον.

Εἰς τήν αἰωνιότητα ὁ ἄνθρωπος θά ζῆ ὡς μία νέα καί ἀφθαρτος ψυχοσωματική ὄντοτης. Δέν θά ζῆ μόνον ἡ ψυχή του, ἀλλά καί τό ἀνακαινισμένον σῶμα του, μέ τό ὅποῖον θά ἐνωθῆ ἡ ψυχή κατά τήν κοινήν ἀνάστασιν. Ὁ προορισμός τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος εἶναι νά εἰσέλθῃ καί αὐτό εἰς τόν ἀφθαρτον αἰῶνα τοῦ Θεοῦ, εἰς τήν ἀπέραντον χαράν τῆς Θείας Βασιλείας.

Δέν θά τό νικήσῃ ἡ σῆψις τῆς φθορᾶς, ἀλλά θά τό λαμπρύνῃ ἡ ἀφθιτος δόξα τοῦ Θεοῦ. Κατά τήν ὀρθόδοξον πίστιν, ἡ θέωσις τοῦ ἀνθρώπου, τό ἔσχατον ἀγαθόν, ὁ εἰδικός λόγος καί τό τέλος τῆς ὑπάρξεώς του ἀφορᾷ εἰς τόν ὅλον ἄνθρωπον, καταλαμπόμενον ἀπό τό φῶς τοῦ Χριστοῦ, ὅπως τό εἶδαν οἱ μαθηταί εἰς τό Θαβώρ.

Ἡ ζωή αὐτή εἰς τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ θά εἶναι ἀδιάκοπος καί ἀδιάπτωτος. Δέν θά τήν βαρύνῃ ἡ χρονική στιγμή, διότι ὁ ρωῶδης χρόνος τῆς

γῆς δέν θά ἔχη θέσιν εἰς τό κράτος τῆς αἰωνιότητος τοῦ Θεοῦ. Θά εἶναι μία διαρκῆς στιγμή ἐμβεβλημένη εἰς τό αἰώνιον παρόν τοῦ Θεοῦ. Δέν θά ἔχη μεταπτώσεις καί μεταλλαγάς, δέν θά τήν βαρύνῃ ἡ κόπωση καί ἡ ἀνάγκη ψυχαγωγίας. Δέν θά τήν σημαδεύουν ἀνία καί κόρος. Θά εἶναι τόσος ὁ συνεπαρμός τῆς φύσεως καί ἡ γοητεία, τήν ὁποίαν θά νιώθουν τά μακάρια πνεύματα εἰς τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ὥστε πᾶσα ὀχληρά ἀνάμνησις τῆς προτέρας ἐφθαρμένης ζωῆς, πᾶν στοιχεῖον τῆς παλαιᾶς ἐπικήρου φύσεως νά χάνωνται εἰς τήν καινότητα τῆς ἀναγεννημένης ὑπάρξεως. Εἰς τό ἀφελές ἐρώτημα: «τί θά κάνουν οἱ ἄνθρωποι εἰς τήν μονότονον ζωὴν τῆς Θείας Βασιλείας;» ἀπαντᾷ ὁ λόγος τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Νύσσης. Κατά τόν Ἅγιον τό ἀγαθόν εἶναι τό μόνον, τό ὁποῖον ἀληθῶς ὑπάρχει (τό κακόν εἶναι μή ὄν) καί ἐκ τῆς φύσεώς του εἶναι ἀόριστον (χωρίς ὄρια) καί ἀδιεξόδευτον. Ὅταν, λοιπόν, τό ὄν, ὁ ἄνθρωπος εὐρίσκεται εἰς τό ἀγαθόν καί τό ἀπολαμβάνει, δέν δύναται νά τό ἐξαντλήσῃ, ἀφικόμενος εἰς τό πέρας τῆς ἀπολαύσεως, ἐπειδή αὐτό τό πέρας δέν ὑπάρχει, διότι, ὅπως ἀναφέρει ὁ Ἅγιος, τό ἀγαθόν δέν ἔχει ὄρια, δέν περατοῦται.

Διοδεύων, λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος τό ἀγαθόν καί ἐρωτικῶς συμπλεκόμενος μέ αὐτό, παρακαλεῖ τόν Θεόν νά τοῦ χορηγήσῃ μεγαλυτέραν δόσιν τῆς μακαρίας ἀπολαύσεως· καί ὅταν ὁ Θεός, ἀνταποκρινόμενος εἰς τό αἶτημα, παράσχει τήν αἰτηθεῖσαν χορηγίαν, τό ὄν, ὁ ἄνθρωπος αἰτεῖται νέαν χορηγήσιν (Γρηγορίου Νύσσης, Ὁμιλία Στ' P.G. 44, 888A). Ἐπειδή ἡ δίψα τοῦ ἀγαθοῦ εἶναι ἀκόρεστος, τοῦτο θά προβαίνη ἐπ' ἄπειρον, χωρίς ὁ κόρος νά σφραγίσῃ τήν κινητικότητα αὐτήν, οὔτε νά λήξῃ ἡ μακαρία ἀπόλαυσις τοῦ ἀγαθοῦ (Γρηγορίου Νύσσης, Ὁμιλία Η' P.G. 44,941C- 46,105 A-C).

Αὐτή ἡ ζωὴ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος εἶναι ἡ ἀληθινή ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, εἰς τήν ὁποίαν ἐκβάλλουν ἡ πίστις καί ἡ ἐλπίς του, ὁ ἀγών καί ἡ ἄσκησις του, οἱ ὀραματισμοί καί αἱ ἐνατενίσεις του. Αὐτήν ὀφείλει νά ἐπιδιώκῃ ὁ Χριστιανός ὡς κτῆμα μόνιμον καί ἀναφαίρετον, ἀκτύπητον ἀπό τόν χρόνον, ἀπρόσβλητον ἀπό τήν φθοράν.

Αὐτή ἡ προσδοκία εὐχομαι, Χριστιανοί μου, νά μᾶς δίδῃ δύναμιν ὅταν ταλαιπωρούμεθα εἰς τόν παρόντα χρόνον, τόν ἐζυμωμένον μέ πόνον καί δάκρυα, μέ πειρασμούς καί ἀθλιότητας, μέ αἵματα καί στεναγμούς. Ἀπό τό στενόν παράθυρον τῆς παρούσης ζωῆς, λάβετε ὀλίγον φῶς ἐκ τῆς ἀνεσπέρου ἡμέρας τοῦ Θεοῦ, λάβετε ἀνάσαν αἰσιοδοξίας, ἐνισχυθῆτε εἰς τήν καθημερινότητά σας, γιγαντωθῆτε εἰς τήν γλυκίαν προσδοκίαν, ἔχοντες τήν συναίσθησιν ὅτι τά παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ δέν εἶναι ἄξια πρὸς τήν «μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς», (Ρωμ. 8, 18) καί προχωρήσατε

εις τήν πνευματικήν τελείωσιν, μεταμορφούμενοι «ἀπό δόξης εις δόξαν» (Β' Κορινθ. 3,18), μέ τήν βοήθειαν τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ καί πορευόμενοι πρός τήν πόλιν «τήν τούς θεμελίους ἔχουσαν, ἧς τεχνίτης καί δημιουργός ὁ Θεός» (Εβραίους 11,10).

Χριστιανοί μου!

Αὐτό τό ὄραμα τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, εὐχομαι νά ἔχητε καθ' ὅλον τόν νέον ἐνιαυτόν τῆς χρηστότητος τοῦ Κυρίου, ὥστε νά γλυκαίνη καί νά ὠραϊζή τήν ζωήν σας, νά δίδῃ νόημα καί σκοπόν εις τήν ὑπαρξίν σας, ὀρίζοντας ἀνοικτούς καί φωτεινούς, τήν γλυκίαν ἐλπίδα «τῶν πτωχῶν» (τῶν ταπεινῶν), ὧν ἐστίν ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν (Λουκ. 6,20).

ΜΕΤΑ ΠΑΤΡΙΚΩΝ ΕΥΧΩΝ

Χοχίας - Μάρκος

Ο ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ
ΜΑΡΚΟΣ